

Tám 1945, đ&#c bi&#t tám 1954, ng&#&#i Vi&#t Nam, nh&#t là &# mi&#n B&#c và sau đó, tám 1975, trong c&# n&#&, không ng&#t đ&#&c/b&# giáo d&#c v&# lòng t&# hào. T&# hào v&# b&#n hay năm ngàn năm văn hi&#n. T&# hào v&# tài đánh gi&#c, h&#t gi&#c T&#ng đ&#n gi&#c Minh, gi&#c Thanh, gi&#c Chi&#m, r&#i cu&#i cùng, gi&#c Pháp và gi&#c M&#.

Ngoài ra, ng&#&#i Vi&#t Nam còn t&# hào v&# tài trí c&#a mình, bao g&#m c&# tài văn ch&#&ng, v&#i nh&#ng tên tu&#i có th&# làm lu m&# truy&#n th&#ng l&#ng l&#y c&#a th&#i Ti&#n Hán và Th&#nh Đ&#&ng bên Trung Qu&#c.

T&# hào. Lúc nào cũng t&# hào. Sách vi&#t v&# đ&#t n&#&c và con ng&#&#i Vi&#t Nam lúc nào cũng ánh lên v&# s&# t&# hào. Có nh&#ng đi&#u t&# hào có th&#c và cũng có không ít nh&#ng đi&#u ch&# do t&#&ng t&#&ng.

Câu nói “ra ngõ g&#p anh hùng” hay “nh&#u ng&#&#i ngo&#i qu&#c m&#&#c sáng ng&# đ&#y th&#y mình là ng&#&#i Vi&#t Nam” đ&#&c l&#p l&#i l&#p l&#i t&# h&#c đ&#&ng đ&#n các ph&#&ng ti&#n truy&#n thông đ&#i chúng.

Tuy nhiên, theo tôi, đã đ&#n lúc nên có chính sách giáo d&#c ng&#&#i Vi&#t Nam v&# lòng x&#u h&#.

Th&#t ra, nói “theo tôi” là m&#t cách nói h&#i c&#&ng đi&#u. R&#r&#ng, tôi không ph&#i là ng&#&#i đ&#u tiên và càng không ph&#i là ng&#&#i duy nh&#t nói lên đi&#u đó.

Tr&#&c, t&# gi&#a th&#p niên 1980, đ&#o di&#n Tr&#n Văn Th&#y đã nh&#n m&#nh vào nhu c&#u giáo d&#c lòng x&#u h&#. Trong cu&#n phim tài li&#u Chuy&#n t&# t&# n&#i ti&#ng, Tr&#n Văn Th&#y đã so sánh vi&#c giáo d&#c t&#i Nh&#t và t&#i Vi&#t Nam: Trong khi &# Nh&#t, m&#t qu&#c gia ti&#n b&# và giàu m&#nh nh&#t châu Á, tr&# em luôn đ&#&c giáo d&#c là đ&#t n&#&c c&#a h&# r&#t nghèo tài nguyên và b&# thua tr&#n m&#t cách nh&#c nh&#, thì t&#i Vi&#t Nam, m&#t qu&#c gia thu&#c lo&#i l&#c h&#u và nghèo đói nh&#t trên th&# gi&#i,

trẻ em luôn được giáo dục một cách đầy đủ: tài nguyên thì giàu có, lịch sử thì trù phú, con người thì anh hùng, tài trí thì vô song, v.v...

Cũng trong thập niên 1980, sau Chuyến thăm mĩ, trong bài “Nhìn từ xa... Tạm biệt”, nhà thơ Nguyễn Duy cũng nói đến hiện tượng “bị thức thào”, hèn nhát, “ngủ được thào” của người Việt Nam.

Ông chỉ ra những điểm nghẽn lý: “xì sô thông minh / sao thọt lồm trợn con thọt hèn”, “xì sô thọt thà sao thọt lồm thọt đi m”, “xì sô cùn cùn / sao thọt lồm Lăn Ông”, “xì sô bao dung / sao thọt lồm thọt dân lừa x”, “xì sô kẻ cồng / sao thọt lồm vua / vua mánh - vua lả - vua chồm - vua chĩa / vua không ngại - vua choai choai - vua nh”. Những trên tất cả là những lý: Trong tuyên truyền, lúc nào cũng “hát đống ca”: “Ta là ta mà ta vẫn mê ta”, trong khi đó, trên thực tế, ai cũng biết: “Thần tượng gì xèo xèo phi hành m / lên thum thum c tìm gan”.

Tuy nhiên, xin lưu ý: Trần Văn Thu và Nguyễn Duy không phải là những người đầu tiên phê phán bị thức thào và đố kỵ với văn học như câu giáo dục lòng yêu học.

Ngày đầu tháng 20, các nhà nho cấp tiến đã nhún ra được điểm đó. Trong các tác phẩm của mình, cả Phan Chu Trinh lẫn Phan Bội Châu đều nêu lên những mặt mạnh của cái ngu và cái hèn của người Việt Nam. Hãy tham khảo ý kiến của Phan Chu Trinh:

“Nhân dân nước Nam bấy giờ, ngu xuẩn như trâu như ngựa, tha hồ cho người rày ròi, cho người đánh đập, có mệnh mà không dám kêu, gần chết mà không dám than thở.” (Trích theo Đặng Thai Mai, Văn học cách mạng Việt Nam đầu thế kỷ 20, nxb Văn Học, Hà Nội, 1974, tr. 85).

Việt Nam hiện nay là một quốc gia độc lập. Tuy nhiên, trên mặt những phẩm chất di truyền, so với một bộ phận chung của thế giới cũng như so với chính tiềm năng và tiềm lực mà chúng ta có, có rất nhiều điểm khi chúng ta phải xấu hổ.

Cần học và trình độ phát triển của Việt Nam hiện nay vẫn rất thấp không những so với thế giới mà còn so với cả các quốc gia láng giềng của chúng ta ở châu Á.

Cần giáo dục về sức khỏe

Tác Giả: Nguyễn Hoàng Quốc

Chúa Nhật, 31 Tháng 10 Năm 2010 15:55

Cần x&u h& v& kho&ng cách giàu nghèo phi lý và b&t nh&n gi&a thành th& và nông thôn, gi&a cán b& và ng& i lao đ&ng bình th&ng không có quy&n th& và thân th&.

Cần x&u h& v& tinh th&n vô k& lu&t, th&m chí, r&t kém văn hoá nhan nh&n khắp n&i, t& công t& s& đ&n ngoài đ&ng ph&, t& cách làm vi&c đ&n cách đi l&i.

Cần x&u h& v& s& hoành hành c&a n&n tham nhũng & m&i c&p.

Cần x&u h& v& nh&ng cách hành x& c&a nhà c&m quy&n: nhu nh&& c đ&i v&i n&& c ngoài, đ&c bi&t v&i Trung Qu&c, nh&ng l&i đ&c tài và tàn b&o ngay v&i nh&ng ng& i tha thi&t nh&t đ&i v&i ch& quy&n và s& toàn v&n c&a Vi&t Nam.

Theo tôi, không ch&ng x&u h& nên đ&&c xem là m&t đ&c h&nh c&n thi&t nh&t hi&n nay.

Trong ch&ng m&c nào đó, có th& nói, ng& i Vi&t Nam hi&n nay nên đ&&c chia thành hai lo&i: Lo&i bi&t x&u h& và lo&i không bi&t x&u h&.

Gi&n thay, chính nh&ng k& không bi&t x&u h& &y l&i đang không ng&ng rao gi&ng chân lý, công lý và đ&o lý.